

Az Európai Unió
Tanácsa

Brüsszel, 2017. április 27.
(OR. en)

**Intézményközi referenciaszám:
2012/0193 (COD)**

6182/1/17
REV 1

**DROIPEN 16
JAI 105
GAF 7
FIN 103
CADREFIN 18
FISC 43
CODEC 196
PARLNAT 121**

JOGALKOTÁSI AKTUSOK ÉS EGYÉB ESZKÖZÖK

Tárgy: A Tanács álláspontja első olvasatban az Unió pénzügyi érdekeit érintő csalás ellen büntetőjogi eszközökkel folytatott küzdelemről szóló EURÓPAI PARLAMENTI ÉS TANÁCSI IRÁNYELV elfogadása céljából
- a Tanács által 2017. április 25-én elfogadott szöveg

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS
(EU) 2017/... IRÁNYELVE

(...)

az Unió pénzügyi érdekeit érintő csalás ellen
büntetőjogi eszközökkel folytatott küzdelemről

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 83. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére¹,

rendes jogalkotási eljárás keretében²,

¹ HL C 391., 2012.12.18., 134. o.

² Az Európai Parlament 2014. április 16-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2017. április 25-i álláspontja első olvasatban (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé). Az Európai Parlament ...-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).

mivel:

- (1) Az Unió pénzügyi érdekeinek védelme nem kizárólag a költségvetési előirányzatok kezelésére vonatkozik, hanem kiterjed az Unió, valamint a tagállamok vagyoni eszközeit hátrányosan érintő, vagy azzal fenyegető valamennyi intézkedésre, amennyiben az említett intézkedések az uniós szakpolitikák szempontjából relevánsak.

- (2) Az Európai Unióról szóló szerződés K.3. cikkén alapuló, az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló, 1995. július 26-i egyezmény¹ – beleértve az ahhoz csatolt 1996. szeptember 27-i², 1996. november 29-i³ és 1997. június 19-i⁴ jegyzőkönyvet – (a továbbiakban: az egyezmény) minimumszabályokat állapít meg az Unió pénzügyi érdekeit érintő csalás területén a bűncselekmények és büntetőjogi szankciók meghatározásával kapcsolatban. Az egyezményt a tagállamok hozták létre, és abban megállapították, hogy az Unió bevételeit és kiadásait érintő csalások számos esetben nem egyetlen országra korlátozódnak, és azokat gyakorta szervezett bűnözői hálózatok követik el. Mindezek alapján már az egyezményben rögzítették, hogy az Unió pénzügyi érdekeinek védelme érdekében büntetőjogi eszközökkel kell fellépni az ezen érdekeket sértő csalárd magatartással szemben. Az egyezménnyel párhuzamosan került elfogadásra a 2988/95/EK, Euratom tanácsi rendelet⁵. E rendelet általános szabályokat állapít meg az uniós joggal kapcsolatos szabálytalanságokra vonatkozó egységes ellenőrzések, valamint közigazgatási intézkedések és szankciók tekintetében, egyben utalva az említett területen alkalmazandó ágazati szabályokra, az egyezményben meghatározott csalárd magatartásokra és a tagállamok büntetőjogának és büntetőeljárásainak alkalmazására is.

¹ HL C 316., 1995.11.27., 48. o.

² HL C 313., 1996.10.23., 1. o.

³ HL C 151., 1997.5.20., 1. o.

⁴ HL C 221., 1997.7.19., 11. o.

⁵ A Tanács 2988/95/EK, Euratom rendelete (1995. december 18.) az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről (HL L 312., 1995.12.23., 1. o.).

- (3) Az Unió pénzügyi érdekei védelmének területére vonatkozó uniós politika tekintetében már elfogadásra kerültek harmonizációs intézkedések, többek között a 2988/95/EK, Euratom rendelet. Az e területre vonatkozó uniós politika végrehajtása érdekében alapvető fontosságú, hogy az Unió pénzügyi érdekei közigazgatási és polgári jog alapján biztosított védelmének kiegészítése révén folytatódjon a tagállamok büntetőjogának közelítése az említett területen folytatott, csaláshoz kapcsolódó tevékenységek legsúlyosabb típusai vonatkozásában, elkerülve ugyanakkor az említett jogterületeken belüli és azok közötti következetlenségeket.

- (4) Az Unió pénzügyi érdekeinek védelme indokolja az ezen irányelv hatálya alá eső csalás fogalmának közös meghatározását, amely magában kell hogy foglalja az Európai Unió általános költségvetésének (a továbbiakban: az Unió költségvetése) sérelmére elkövetett – bevételt, kiadást és vagyoni eszközt, így a pénzügyi műveleteket, többek között a hitelnyújtási és hitelfelvételi tevékenységeket is érintő – csalárd magatartást. A 2006/112/EK tanácsi irányelv¹ által létrehozott közös hozzáadottértékadó-rendszer (a továbbiakban: a közös héarendszer) elleni súlyos bűncselekmény fogalma a héacsalás legsúlyosabb formáira utal: különösen a körhintacsalásra, az „eltűnő kereskedő” révén elkövetett héacsalásra, valamint a bűnszervezet keretén belül elkövetett héacsalásra, amelyek súlyosan veszélyeztetik a közös hozzáadottértékadó-rendszert és ezáltal az Unió költségvetését. A közös héarendszer elleni bűncselekmény abban az esetben tekintendő súlyosnak, ha kettő vagy több tagállam területéhez kapcsolódik, csalárd rendszer alkalmazásából ered, melynek során az említett bűncselekményeket strukturált módon követik el azzal a céllal, hogy jogtalan előnyre tegyenek szert a közös héarendszer segítségével, továbbá ha a bűncselekmény által okozott teljes kár legalább 10 000 000 EUR. A teljes kár fogalma azon károk becsült összegét fejezi ki, amelyeket a csalárd rendszer egésze okozott egyrészt az érintett tagállamok, másrészt az Unió pénzügyi érdekei vonatkozásában, a kamatlábakat és a büntetéseket ugyanakkor nem foglalja magában. Ennek az irányelvnek az a célja, hogy hozzájáruljon az említett bűncselekmények elleni küzdelemhez kapcsolódó erőfeszítésekhez.

¹ A Tanács 2006/112/EK irányelve (2006. november 28.) a közös hozzáadottértékadó-rendszerről (HL L 347., 2006.12.11., 1. o.).

- (5) Amikor a Bizottság megosztott vagy közvetett irányítás keretében hajtja végre az Unió költségvetését, a végrehajtási feladatok elvégzésére felhatalmazhatja a tagállamokat, illetve azok elvégzésével megbízhat a Szerződések alapján létrehozott szerveket, hivatalokat vagy ügynökségeket, illetve bizonyos egyéb szervezeteket vagy személyeket is. Az említett megosztott vagy közvetett irányítás esetében az Unió pénzügyi érdekeit ugyanolyan szintű védelemben kell részesíteni, mint amilyenben akkor részesülnek, amikor a költségvetés végrehajtását a Bizottság közvetlen irányítással végzi.
- (6) Ezen irányelv alkalmazásában közbeszerzéshez kapcsolódó kiadásnak minősül minden olyan kiadás, amely a 966/2012/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelet¹ 101. cikkének (1) bekezdésében meghatározott közbeszerzési szerződésekhez kapcsolódóan merül fel.
- (7) A pénzmosás elleni uniós jog teljes mértékben alkalmazandó az ezen irányelv hatálya alá tartozó bűncselekményekből származó vagyont érintő pénzmosásra. Az említett jogra történő hivatkozással biztosítani kell, hogy az ezen irányelv által bevezetett szankciórendszert az Unió pénzügyi érdekeinek sérelmére elkövetett valamennyi súlyos bűncselekmény esetében alkalmazzák.
- (8) A vesztegetés – amely sok esetben csalárd magatartással is összekapcsolódhat – rendkívül súlyos fenyegetést jelent az Unió pénzügyi érdekeire. Mivel minden hivatalos személynek kötelessége pártatlanul ítéletet alkotni és mérlegelési jogkörét pártatlanul gyakorolni, ha egy hivatalos személyt megvesztegetnek ítéletalkotása és mérlegelési jogköre gyakorlásának befolyásolása céljából, illetve ha egy hivatalos személy az ilyen vesztegetést elfogadja, az vesztegetésnek kell hogy minősüljön, függetlenül a szóban forgó hivatalos személy országának alkalmazandó jogszabályaitól, illetve az érintett nemzetközi szervezet szabályaitól.

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 966/2012/ EU, Euratom rendelete (2012. október 25.) az Unió általános költségvetésére alkalmazandó pénzügyi szabályokról és az 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 298., 2012.10.26., 1. o.).

- (9) Hátrányosan érinthetik az Unió pénzügyi érdekeit a pénzeszközök vagy vagyoni eszközök kezelésével – akár felelősként, akár felügyeleti funkciót betöltve – megbízott hivatalos személyek egyes magatartástípusai, amely magatartástípusok pénzeszközök vagy vagyoni eszközök azok rendeltetésével ellentétes hűtlen kezelésére irányulnak, és amelyek miatt sérülnek az Unió pénzügyi érdekei. Ezért be kell vezetni az e magatartásra kiterjedő bűncselekmény pontos fogalommeghatározását.
- (10) Ami a passzív vesztegetés és a hűtlen kezelés bűncselekményét illeti, meg kell határozni a hivatalos személy fogalmát, amely valamennyi érintett – az Unióban, a tagállamokban, vagy harmadik országokban hivatalos tisztséget betöltő – tisztviselőre kiterjed. Az uniós pénzügyi eszközök kezelésében egyre gyakrabban vesznek részt magánszemélyek is. Az uniós pénzügyi eszközöknek a vesztegetéssel és a hűtlen kezeléssel szembeni megfelelő védelme érdekében tehát a hivatalos személy fogalmának ki kell terjednie minden olyan személyre – így például az uniós pénzeszközök kezelésében részt vevő vállalkozókra – is, akik bár nem töltenek be hivatalos tisztséget, de az uniós pénzügyi eszközökkel kapcsolatban, hasonló módon, megbízás alapján közfeladatot látnak el.
- (11) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó bűncselekmények esetében a bűncselekmény valamennyi alkotóelemére alkalmazni kell a szándékosság fogalmát. Valamely cselekmény vagy mulasztás szándékos jellegére tárgyilagos, tényszerű körülményekből lehet következtetni. A szándékosságot nem szükségszerűen magukban foglaló bűncselekmények nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá.

- (12) Ez az irányelv nem kötelezi a tagállamokat, hogy szabadságvesztés-büntetést írjanak elő a nem súlyos természetű bűncselekmények elkövetése tekintetében olyan esetekben, amikor a nemzeti jog alapján szándékosságot vélelmeznek.
- (13) Az Unió pénzügyi érdekeinek sérelmére elkövetett egyes bűncselekmények a gyakorlatban sokszor szorosan összefüggnek az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 83. cikkének (1) bekezdésének hatálya alá, illetve az említett rendelkezés alapján elfogadott uniós jogalkotási aktusok hatálya alá tartozó bűncselekményekkel. Ezen irányelvet tehát úgy kell megszövegezni, hogy az biztosítsa az említett jogalkotási aktusok és ezen irányelv közötti koherenciát.
- (14) Amennyiben jogi személyeknek tulajdonítható magatartás is sértheti vagy veszélyeztetheti az Unió pénzügyi érdekeit, a jogi személyeket is felelősségre kell vonni az ezen irányelvben meghatározott, nevükben elkövetett bűncselekményekért.
- (15) Annak biztosítása érdekében, hogy visszatartó erejű intézkedések révén az Unió pénzügyi érdekei az Unió egész területén azonos védelemben részesüljenek, a tagállamoknak gondoskodniuk kell bizonyos szankciótípusokról és -mértékekről az ezen irányelvben meghatározott bűncselekmények elkövetésének eseteire. A szankciók mértéke nem lépheti túl a bűncselekmény súlyával arányos mértéket.
- (16) Mivel ez az irányelv minimumszabályokat állapít meg, az Unió pénzügyi érdekeit érintő bűncselekmények tekintetében a tagállamok szabadon dönthetnek szigorúbb szabályok elfogadásáról vagy fenntartásáról.

- (17) Ez az irányelv nem érinti a nem büntetőjogi természetű fegyelmi intézkedések vagy szankciók megfelelő és eredményes alkalmazását. A büntetőjogi szankcióknak nem megfeleltethető, ugyanarra a személyre ugyanazon magatartásért kiszabott szankciókat figyelembe lehet venni az érintett személynek az ezen irányelvben meghatározott bűncselekmény miatti elítélése során. Egyéb szankciók esetében teljes mértékben tiszteletben kell tartani az azonos bűncselekmény miatti kétszeres büntetőeljárás alá vonás és kétszeres büntetés tilalmát (a továbbiakban: *ne bis in idem* elv). Ez az irányelv nem rendeli büntetni azt a magatartást, amely esetében nincs helye a fegyelmi szankciónak vagy a hivatali kötelezettség megsértésére vonatkozó egyéb intézkedésnek is, azokban az esetekben, amikor az ilyen fegyelmi szankciók vagy egyéb intézkedések alkalmazhatók az érintett személlyel szemben.

- (18) A természetes személyekkel szemben kiszabható szankciók bizonyos eseteiben maximálisan kiszabható büntetésként legalább négy év szabadságvesztést kell előírni. Ezen eseteknek ki kell terjedniük legalább azon, jelentős károkozással vagy jelentős előnnyel járó esetekre, ahol a kár vagy előny akkor minősül jelentősnek, ha meghaladja a 100 000 EUR összeget. Azoknak a tagállamoknak, amelyek joga nem rendelkezik a maximálisan kiszabható büntetés alapjául szolgáló jelentős kár vagy előny kifejezett küszöbértékéről, biztosítaniuk kell, hogy bíróságaik kellő módon vegyék figyelembe a kár, illetve előny értékét az Unió pénzügyi érdekeit érintő csalásra vagy egyéb bűncselekményekre vonatkozó szankciók kiszabásakor. Ez az irányelv nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy további olyan tényezőket is meghatározzanak, amelyek egy bűncselekmény súlyos természetére utalnak: például abban az esetben, ha a kárnak vagy előnynek csak a lehetősége áll fenn, de a nagyságrendje jelentős. A közös héarendszer elleni bűncselekmények esetében azonban az a küszöbérték, amely felett a kár vagy előny jelentősnek minősül, ezen irányelvvvel összhangban 10 000 000 EUR. A maximális szabadságvesztés-büntetés minimumszintjeinek bevezetése annak szavatolása érdekében szükséges, hogy az Unió pénzügyi érdekei egyenértékű védelemben részesüljenek az Unió egész területén. E szankciók célja, hogy erős visszatartó erőt fejtsenek ki a potenciális bűnelkövetőkre az Unió egész területén.

- (19) A tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy – a jogrendszerükben megállapított alkalmazandó szabályokkal összhangban – súlyosító körülménynek minősüljön az a tény, hogy a bűncselekményt a 2008/841/IB tanácsi kerethatározatban¹ meghatározott bűnszervezet keretében követik el. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az elkövető elítélésekor a bírák értékelhessék a súlyosító körülményt annak ellenére, hogy ítéletükben nem kötelesek figyelembe venni a súlyosító körülményt. A tagállamoknak nem kell kötelezően rendelkezniük a súlyosító körülményről, amennyiben a nemzeti jog úgy rendelkezik, hogy a 2008/841/IB kerethatározatban meghatározott bűncselekmények külön bűncselekményként büntetendők, és ez szigorúbb szankciókat eredményezhet.
- (20) Figyelemmel különösen az elkövetők, és az Unió pénzügyi érdekeinek sérelmére elkövetett jogellenes tevékenységekből származó jövedelmek mobilitására, valamint az ennek eredményeként lefolytatandó bonyolult, határokon átnyúló nyomozásokra, az egyes tagállamoknak meg kell állapítaniuk a joghatóságukat, hogy fel tudjanak lépni az ilyen tevékenységekkel szemben. Következésképpen az egyes tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy joghatóságuk azokra a bűncselekményekre is kiterjedjen, amelyeket a területükről elért információs és kommunikációs technológia segítségével követnek el.

¹ A Tanács 2008/841/IB kerethatározata (2008. október 24.) a szervezett bűnözés elleni küzdelemről (HL L 300., 2008.11.11., 42. o.).

- (21) Tekintve, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó, határokon átnyúló bűncselekmények vonatkozásában több bíróság is joghatósággal bírhat, a tagállamoknak az ezen irányelvet átültető nemzeti jog alkalmazásakor biztosítaniuk kell a *ne bis in idem* elvének teljes körű tiszteletben tartását.
- (22) A tagállamoknak meg kell állapítaniuk az elévülési időre vonatkozó szabályokat, annak érdekében, hogy fel tudjanak lépni az Unió pénzügyi érdekeinek sérelmére elkövetett jogellenes tevékenységekkel szemben. A legalább négy év szabadságvesztéssel járó maximális büntetéssel büntetendő bűncselekmények esetén az elévülési időt a bűncselekmény elkövetésének időpontjától számított legalább öt évben kell megállapítani. Ez a rendelkezés nem érinti azokat a tagállamokat, amelyek a nyomozás, a vádemelés és a végrehajtás tekintetében nem írnak elő elévülési időt.

- (23) A határokon átnyúló együttműködésre és kölcsönös bűnügyi jogsegélyre vonatkozó szabályok, valamint az uniós jog – különösen a 883/2013/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelet¹ – alapján fennálló egyéb szabályok sérelme nélkül megfelelő rendelkezéseket kell hozni az együttműködésre irányulóan annak érdekében, hogy az Unió pénzügyi érdekeit érintő, az ezen irányelvben meghatározott bűncselekményekkel szemben hatékony fellépést lehessen biztosítani, ideértve a tagállamok és a Bizottság közötti információcserét, valamint az illetékes nemzeti hatóságoknak a Bizottság által nyújtott technikai és operatív támogatást, mivel a szóban forgó hatóságoknak szükségük lehet a nyomozási tevékenységük összehangolásának elősegítésére. Az ilyen támogatás nem vonhatja maga után a Bizottság részvételét az egyes bűncselekmények vonatkozásában a tagállami hatóságok által folytatott nyomozásban, illetve a vádhatósági eljárás lefolytatásában. A Számvevőszéknek, valamint az uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek költségvetésének pénzügyi ellenőrzéséért felelős könyvvizsgálóknak az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) és az egyéb illetékes hatóságok rendelkezésére kell bocsátaniuk minden olyan tény, amely ezen irányelv alapján bűncselekménynek minősülhet, a tagállamoknak pedig gondoskodniuk kell arról, hogy a 966/2012/EU, Euratom rendelet 59. cikkének értelmében vett nemzeti ellenőrző szervek ugyanígy járjanak el, a 883/2013/EU, Euratom rendelet 8. cikkével összhangban.

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 883/2013/EU, Euratom rendelete (2013. szeptember 11.) az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról, valamint az 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet és az 1074/1999/Euratom tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 248., 2013.9.18., 1. o.).

- (24) A Bizottságnak jelentést kell készítenie az Európai Parlament és a Tanács részére azokról az intézkedésekről, amelyeket a tagállamok az ezen irányelvnek való megfelelés érdekében hoztak. A jelentést adott esetben a lehetséges változásokat figyelembe vevő javaslatok is kísérik, különösen az Unió költségvetésének finanszírozása vonatkozásában.
- (25) Az egyezményt ezzel az irányelvvel kell felváltani azon tagállamok tekintetében, amelyekre nézve ez az irányelv kötelező.
- (26) Az (EU) 2015/849 európai parlamenti és tanácsi irányelv¹ 3. cikke 4. pontja d) alpontjának alkalmazásában az egyezmény 1. cikkének (1) bekezdésében és 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott, az Unió pénzügyi érdekeit érintő, súlyos csalásra történő hivatkozást úgy kell tekinteni mint amely az ezen irányelv 3. cikkében és 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott, az Unió pénzügyi érdekeit érintő csalásra, illetve az ezen irányelv 2. cikkének (2) bekezdésében meghatározott, a közös héarendszer sérelmére elkövetett bűncselekményekre vonatkozik.

¹ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2015/849 irányelve (2015. május 20.) a pénzügyi rendszerek pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználásának megelőzéséről, a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2006/70/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 141., 2015.6.5., 73. o.).

(27) Ezen irányelv megfelelő tagállami végrehajtása során az illetékes nemzeti hatóságok személyes adatokat kezelnek, és személyes adatok tagállamok, valamint illetékes uniós szervek közötti cseréjére is sor kerül. Az illetékes nemzeti hatóságok közötti tagállami szintű személyesadat-kezelést az uniós vívmányoknak kell szabályozniuk. A személyes adatok tagállamok közötti cseréjét az (EU) 2016/680 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek¹ megfelelően kell folytatni. Amennyiben az uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek kezelnek személyes adatokat, a 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet², vagy adott esetben más, az említett szervek, hivatalok és ügynökségek által folytatott személyesadat-kezelést szabályozó uniós jogi aktusokat, valamint az igazságszolgáltatási vizsgálatok bizalmas kezelésére vonatkozó szabályokat kell alkalmazni.

¹ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/680 irányelve (2016. április 27) a személyes adatoknak az illetékes hatóságok által a bűncselekmények megelőzése, nyomozása, felderítése, a vádeljárás lefolytatása vagy büntetőjogi szankciók végrehajtása céljából végzett kezelése tekintetében a természetes személyek védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 2008/977/IB tanácsi kerethatározat hatályon kívül helyezéséről (HL L 119., 2016.5.4., 89. o.).

² Az Európai Parlament és a Tanács 45/2001/EK rendelete (2000. december 18.) a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 8., 2001.1.12., 1. o.).

- (28) A büntetőjogi szankciók szándékolt visszatartó ereje rendkívüli körülmények között kíván az alapvető jogok tekintetében. Ez az irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és figyelembe veszi az Európai Unió Alapjogi Chartájában (a továbbiakban: a Charta) elismert alapvető elveket, különösen a szabadsághoz és a biztonsághoz való jogot, a személyes adatok védelmét, a foglalkozás megválasztásának szabadságát és a munkavállaláshoz való jogot, a vállalkozás szabadságát, a tulajdonhoz való jogot, a hatékony jogorvoslati és tisztességes eljáráshoz való jogot, az ártatlanság védelmét és a védelemhez való jogot, a bűncselekmények és a büntetések törvényességének és arányosságának elveit, valamint a *ne bis in idem* elvét. Ez az irányelv az említett jogok és elvek teljes körű tiszteletben tartására törekszik, és azt ennek megfelelően kell végrehajtani.
- (29) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket az összegek azonnali vissza-, illetve megfizetésének, és az Unió költségvetése részére történő átutalásának biztosítására, a pénzügyi korrekcióra és a jogtalanul felhasznált összegek visszafizetésére irányadó vonatkozó uniós ágazatspecifikus szabályok sérelme nélkül.
- (30) A közigazgatási intézkedések és szankciók fontos szerepet játszanak az Unió pénzügyi érdekeinek védelmében. Ez az irányelv nem mentesíti a tagállamokat a 2988/95/EK, Euratom rendelet 4. és 5. cikke értelmében vett uniós közigazgatási intézkedések és szankciók alkalmazásának és végrehajtásának kötelezettsége alól.

- (31) Ennek az irányelvnek köteleznie kell a tagállamokat arra, hogy nemzeti jogukban büntetőjogi szankciókat írjanak elő az ezen irányelv hatálya alá tartozó, az Unió pénzügyi érdekeit érintő csalások és csalással kapcsolatos bűncselekmények tekintetében. Ez az irányelv nem keletkeztethet kötelezettségeket az ilyen szankciók vagy bármely más, rendelkezésre álló bűnüldözési rendszer egyedi esetekre való alkalmazását illetően. A tagállamok elvben a továbbiakban is párhuzamosan alkalmazhatnak közigazgatási intézkedéseket és szankciókat az ezen irányelv által szabályozott területen. Az ezen irányelvet átültető nemzeti jogszabályok alkalmazása során azonban a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy a büntetőjogi szankciók ezen irányelvvel összhangban történő kiszabása, valamint a közigazgatási intézkedések és szankciók alkalmazása ne vezessen a Charta rendelkezéseinek megsértéséhez.
- (32) Ez az irányelv nem érinti a tagállamok arra vonatkozó hatáskörét, hogy saját adóigazgatásukat úgy alakítsák ki és úgy szervezzék, ahogy azt megfelelőnek ítélik a hozzáadottérték-adó helyes meghatározásának, megállapításának és beszedésének, valamint a héajogszabályok eredményes végrehajtásának biztosítása érdekében.

- (33) Ezen irányelv alkalmazása nem sérti az EUMSZ-ben, valamint az EUMSZ-hez és az Európai Unióról szóló szerződéshez (EUSZ) csatolt, az Európai Unió Bíróságának alapokmányáról szóló 3. jegyzőkönyvbe és az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló 7. jegyzőkönyvben foglalt, a mentességek visszavonására vonatkozó rendelkezéseket, valamint az azokat végrehajtó jogszabályokat, továbbá a tagállami jogban foglalt hasonló rendelkezéseket. Ezen irányelv nemzeti jogba történő átültetése, valamint az ezen irányelvet átültető nemzeti jog alkalmazása során ezeket a kiváltságokat és mentességeket teljes mértékben figyelembe kell venni, ideértve a mandátummal rendelkezők megbízatásának szabadsága tekintetében is.
- (34) Ez az irányelv nem sérti az egyedi ügyek konkrét körülményeinek megfelelő büntetések alkalmazására és végrehajtására vonatkozó, a nemzeti büntetőjogban foglalt általános szabályokat és elveket.
- (35) Mivel ezen irányelv célját a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban az intézkedés terjedelme és hatása miatt e cél jobban megvalósítható, az Unió intézkedéseket hozhat az EUSZ 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket.

- (36) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, az Egyesült Királyságnak és Írországnak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében fennálló helyzetéről szóló 21. jegyzőkönyv 3. cikkével és 4a. cikkének (1) bekezdésével összhangban Írország bejelentette, hogy részt kíván venni ennek az irányelvnek az elfogadásában és alkalmazásában.
- (37) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, az Egyesült Királyságnak és Írországnak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében fennálló helyzetéről szóló 21. jegyzőkönyv 1. és 2. cikkével összhangban, az említett jegyzőkönyv 4. cikkének sérelme nélkül, az Egyesült Királyság nem vesz részt ennek az irányelvnek az elfogadásában, az rá nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.
- (38) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, Dánia helyzetéről szóló 22. jegyzőkönyv 1. és 2. cikkével összhangban Dánia nem vesz részt ennek az irányelvnek az elfogadásában, az rá nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.
- (39) Az Európai Számvevőszékkal konzultációra került sor, és a Számvevőszék véleményét nyilvánított¹.

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

¹ HL C 383., 2012.12.12., 1. o.

I. CÍM

TÁRGY, FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK ÉS HATÁLY

1. cikk

Tárgy

Ez az irányelv minimumszabályokat állapít meg az Unió pénzügyi érdekeit érintő csalás és egyéb jogellenes tevékenységek elleni küzdelem terén a bűncselekmények és a büntetőjogi szankciók fogalmának meghatározására vonatkozóan, azzal a céllal, hogy az Unió e területre vonatkozó vívmányaival összhangban erősítse az Unió pénzügyi érdekeit érintő bűncselekményekkel szembeni védelmet.

2. cikk

Fogalommeghatározások és hatály

- (1) Ezen irányelv alkalmazásában:
- a) „az Unió pénzügyi érdekei”: az alábbiakból finanszírozott, szerzett vagy azoknak járó valamennyi bevétel, kiadás és vagyoni eszköz:
 - i. az Unió költségvetése;

- ii. a Szerződések alapján létrehozott uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek költségvetései, vagy az általuk közvetlenül vagy közvetve kezelt vagy ellenőrzött költségvetések;
 - b) „jogi személy”: minden, az alkalmazandó jog alapján jogi személyiséggel rendelkező jogalany, kivéve az államokat és a közhatalmi jogosítványokat gyakorló közjogi szerveket, valamint a közjogi nemzetközi szervezeteket.
- (2) A héaalapú saját forrásokból származó bevételeket illetően ez az irányelv kizárólag a közös héarendszer sérelmére elkövetett súlyos bűncselekmények esetében alkalmazandó. Ezen irányelv alkalmazásában a közös héarendszer sérelmére elkövetett bűncselekmények abban az esetben tekintendők súlyosnak, ha a 3. cikk (2) bekezdésének d) pontjában meghatározott szándékos cselekmények vagy mulasztások az Unió két vagy több tagállamának területéhez kapcsolódnak, és legalább 10 000 000 EUR összegű teljes kárt okoznak.
- (3) Ez az irányelv nem érinti a tagállamok adóigazgatásának felépítését és működését.

II. CÍM

AZ UNIÓ PÉNZÜGYI ÉRDEKEIT ÉRINTŐ CSALÁSSAL KAPCSOLATOS BŰNCSELEKMÉNYEK

3. cikk

Az Unió pénzügyi érdekeit érintő csalás

- (1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az Unió pénzügyi érdekeit érintő csalás bűncselekménynek minősüljön, ha azt szándékosan követik el.
- (2) Ezen irányelv alkalmazásában a következők tekintendők az Unió pénzügyi érdekeit érintő csalásnak:
 - a) nem közbeszerzéshez kapcsolódó kiadások tekintetében a következőkre vonatkozó bármely cselekmény vagy mulasztás:
 - i. olyan hamis, helytelen vagy hiányos nyilatkozatok vagy dokumentumok felhasználása vagy benyújtása, amelyek következménye az Unió költségvetéséből származó vagy az Unió kezelésében levő, illetve az Unió nevében kezelt költségvetésekből biztosított pénzeszközök vagy vagyoni eszközök hűtlen kezelése vagy jogellenes visszatartása;

- ii. információ elhallgatása és ezzel egy konkrét kötelezettség megszegése, az előbbiekkal megegyező következményekkel, vagy
 - iii. az említett pénzeszközöknek vagy vagyoni eszközöknek az eredetileg megjelölt céltól eltérő célokra történő jogellenes felhasználása;
- b) közbeszerzéshez kapcsolódó kiadások tekintetében a következőkre vonatkozó bármely cselekmény vagy mulasztás, legalább akkor, ha azt az Unió pénzügyi érdekeit megsértve, az elkövető vagy valaki más javára történő jogtalan haszonszerzés céljából követik el:
- i. olyan hamis, helytelen vagy hiányos nyilatkozatok vagy dokumentumok felhasználása vagy benyújtása, amelyek következménye az Unió költségvetéséből származó vagy az Unió kezelésében levő, illetve az Unió nevében kezelt költségvetésekből biztosított pénzeszközök vagy vagyoni eszközök hűtlen kezelése vagy jogellenes visszatartása,
 - ii. információ elhallgatása és ezzel egy konkrét kötelezettség megszegése, az előbbiekkal megegyező következményekkel, vagy
 - iii. az említett pénzeszközöknek vagy vagyoni eszközöknek az eredetileg megjelölt céltól eltérő célokra történő jogellenes, az Unió pénzügyi érdekeit károsító felhasználása;

- c) a héaalapú saját forrásokból származó – a d) pontban említett – bevételektől eltérő bevételek tekintetében a következőkre vonatkozó bármely cselekmény vagy mulasztás:
- i. olyan hamis, helytelen vagy hiányos nyilatkozatok vagy dokumentumok felhasználása vagy benyújtása, amelyek következménye az uniós költségvetési források, vagy az Unió kezelésében levő, illetve az Unió nevében kezelt költségvetési források jogellenes csökkenése,
 - ii. információ elhallgatása és ezzel egy konkrét kötelezettség megszegése, az előbbiekkal megegyező következményekkel, vagy
 - iii. a jogszerűen szerzett haszon jogellenes felhasználása, az előbbiekkal megegyező következményekkel;
- d) a héaalapú saját forrásokból származó bevételek tekintetében a következőkre vonatkozó, határokon átnyúló csalárd rendszerek keretében elkövetett bármely cselekmény vagy mulasztás:
- i. olyan hamis, helytelen vagy hiányos, héával kapcsolatos nyilatkozatok vagy dokumentumok felhasználása vagy benyújtása, amelyek következménye az uniós költségvetési források csökkenése;
 - ii. héával kapcsolatos információk elhallgatása és ezzel konkrét kötelezettség megszegése, az előbbiekkal megegyező következményekkel; vagy
 - iii. héával kapcsolatos helyes nyilatkozatok benyújtása a nemfizetés csalárd elfedésének vagy a héa-visszatérítési jog jogtalan keletkeztetésnek céljával.

4. cikk

Az Unió pénzügyi érdekeit érintő egyéb bűncselekmények

- (1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó bűncselekményekből származó vagyont érintő, az (EU) 2015/849 irányelv 1. cikke (3) bekezdésében leírt pénzmosás bűncselekménynek minősüljön.
- (2) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy szándékos elkövetés esetén az aktív és a passzív vesztegetés bűncselekménynek minősüljön.
 - a) Ezen irányelv alkalmazásában passzív vesztegetésnek minősül a hivatalos személy cselekménye, aki közvetlenül vagy közvetítő útján a maga vagy harmadik személy javára bármilyen előnyt kér vagy elfogad, vagy ilyen előny ígéretét elfogadja azért, hogy hivatali kötelezettségének megfelelően vagy hatáskörének gyakorlása közben valamilyen intézkedést megtegyen vagy ne tegyen meg, olyan módon, amely károsítja vagy károsíthatja az Unió pénzügyi érdekeit.
 - b) Ezen irányelv alkalmazásában aktív vesztegetésnek minősül bármely személy cselekménye, aki közvetlenül vagy közvetítő útján a hivatalos személynek vagy rá tekintettel harmadik személynek bármilyen előnyt ígér, felajánl vagy ad, azért, hogy a hivatalos személy hivatali kötelezettségének megfelelően vagy hatáskörének gyakorlása közben valamilyen intézkedést megtegyen vagy ne tegyen meg, olyan módon, amely károsítja vagy károsíthatja az Unió pénzügyi érdekeit.

- (3) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy szándékos elkövetés esetén a hűtlen kezelés bűncselekménynek minősüljön.

Ezen irányelv alkalmazásában hűtlen kezelésnek minősül a pénzeszközök vagy vagyoni eszközök közvetlen vagy közvetett kezelésével megbízott hivatalos személy cselekménye, aki az eredetileg megjelölt céltól eltérő célokra használ fel, illetve fizet ki pénzeszközöket, vagy sajátít ki, illetve használ fel vagyoni eszközöket, és ezáltal sérti az Unió pénzügyi érdekeit.

- (4) Ezen irányelv alkalmazásában „hivatalos személy”:

- a) bármely uniós vagy nemzeti tisztviselő, ideértve más tagállamok nemzeti tisztviselőit és a harmadik országok nemzeti tisztviselőit is;

- i. „uniós” tisztviselő minden olyan személy:

- aki a 259/68/EGK, Euratom, ESZAK tanácsi rendeletben¹ megállapított, az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata és az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (a továbbiakban: a személyzeti szabályzat) értelmében tisztviselőnek vagy az Unióval szerződéses viszonyban álló egyéb alkalmazottnak minősül; vagy
- akit valamely tagállam vagy valamely köz- vagy magánjogi szerv az Unióhoz kirendelt, és aki az uniós tisztviselők vagy egyéb alkalmazottak által ellátott feladatokkal egyenértékű feladatokat lát el.

¹ HL L 56., 1968.3.4., 1. o.

A 3. és a 7. jegyzőkönyvben foglalt, a kiváltságokról és mentességekről szóló rendelkezések sérelme nélkül, a Szerződésekkel összhangban létrehozott uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek tagjai és e szervek személyzete uniós tisztviselőknek tekintendők, ha a személyzeti szabályzat nem vonatkozik rájuk;

- ii. a „nemzeti tisztviselő” fogalma alatt az azon tagállam vagy harmadik ország nemzeti joga szerint meghatározott tisztviselő vagy hivatalos személy értendő, amelyben a szóban forgó személy a feladatait ellátja.

Olyan eljárás esetében azonban, amelyben valamely tagállami nemzeti tisztviselő vagy harmadik országbeli nemzeti tisztviselő érintett, és azt egy másik tagállam indította, ez utóbbi tagállamnak nem kötelezettsége a „nemzeti tisztviselő” fogalmát alkalmaznia, kivéve, ha az a nemzeti jogával összeegyeztethető.

A „nemzeti tisztviselő” fogalma magában foglal minden olyan személyt, aki nemzeti, regionális vagy helyi szinten végrehajtó, közigazgatási vagy igazságszolgáltatási tisztséget tölt be. A nemzeti, regionális vagy helyi szinten jogalkotási tisztséget betöltő személyek nemzeti tisztviselőnek tekintendők;

- b) minden olyan személy, aki a tagállamokban vagy harmadik országokban megbízás alapján olyan közfeladatot lát el, amely kiterjed az Unió pénzügyi érdekeinek kezelésére vagy az arra vonatkozó döntések meghozatalára.

III. CÍM

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK AZ UNIÓ PÉNZÜGYI ÉRDEKEIT ÉRINTŐ CSALÁSSAL ÉS EGYÉB BŰNCSELEKMÉNYEKKEL KAPCSOLATOS BŰNCSELEKMÉNYEKRE VONATKOZÓAN

5. cikk

Felbujtás, bűnsegély, bűnpártolás és kísérlet

- (1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy bűncselekményként büntetendő legyen a 3. és 4. cikkben említett bűncselekmények bármelyikének elkövetésére való felbujtás, és az azok elkövetéséhez nyújtott bűnsegély vagy bűnpártolás.
- (2) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy bűncselekményként büntetendő legyen a 3. cikkben és a 4. cikk (3) bekezdésében említett bűncselekmények bármelyikének elkövetésére irányuló kísérlet.

6. cikk

A jogi személyek felelőssége

- (1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a jogi személyek felelősségre vonhatók legyenek a 3., a 4. és az 5. cikkben említett bármely bűncselekményért, amelyet akár saját nevében eljárva, akár a jogi személy valamely szervének tagjaként eljárva olyan személy követett el a jogi személy javára, aki a jogi személyen belül vezető tisztséget tölt be, és amely a következők egyikén alapul:
 - a) a jogi személy képviselőjének joga;
 - b) a jogi személy nevében történő döntéshozatal joga; vagy
 - c) a jogi személyen belüli ellenőrzés gyakorlásának joga.
- (2) A tagállamok továbbá megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a jogi személyek felelősségre vonhatók legyenek, ha valamely, az e cikk (1) bekezdésében említett személy által gyakorolt felügyelet vagy ellenőrzés hiánya lehetővé tette, hogy az adott jogi személy javára egy neki alárendelt személy a 3., a 4. vagy az 5. cikkben említett valamely bűncselekményt elkövesse.
- (3) A jogi személyek az e cikk (1) és (2) bekezdése alapján fennálló felelőssége nem zárja ki a büntetőeljárás lefolytatásának lehetőségét a 3. és a 4. cikkben említett bűncselekményeket elkövető vagy az 5. cikk szerint büntetőjogilag felelős természetes személyekkel szemben.

7. cikk

Természetes személyekkel szemben kiszabható szankciók

- (1) A természetes személyek vonatkozásában a tagállamok biztosítják, hogy a 3., a 4. és az 5. cikkben említett bűncselekmények hatékony, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal legyenek büntetendők.
- (2) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a 3. és a 4. cikkben említett bűncselekmények szabadságvesztéssel járó maximális büntetéssel legyenek büntetendők.
- (3) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a 3. és a 4. cikkben említett bűncselekmények – ha jelentős kárral vagy előnnyel járnak – legalább négy év szabadságvesztéssel járó maximális büntetéssel legyenek büntetendők.

A 3. cikk (2) bekezdésének a), b) és c) pontjában, valamint a 4. cikkben említett bűncselekményekből származó kár vagy előny akkor minősül jelentősnek, ha a kár vagy az előny mértéke meghaladja a 100 000 EUR összeget.

A 3. cikk (2) bekezdésének d) pontjában említett bűncselekményekből származó és a 2. cikk (2) bekezdésének hatálya alá tartozó kár vagy előny mindig jelentősnek minősül.

A tagállamok a legalább négy év szabadságvesztéssel járó maximális büntetést a nemzeti joguk által meghatározott egyéb súlyos körülmények fennállása esetén is előírhatják.

- (4) A 3. cikk (2) bekezdésének a), b) vagy c) pontjában, vagy a 4. cikkben említett, 10 000 EUR értéknél kisebb kárt okozó, vagy 10 000 EUR értéknél kisebb előnyt eredményező bűncselekmények esetén a tagállamok a büntetőjogi szankcióktól eltérő szankciók kiszabását is előírhatják.
- (5) Az (1) bekezdés nem érinti az illetékes hatóságok hivatalos személyekkel szembeni fegyelmi jogköreinek gyakorlását.

8. cikk

Súlyosító körülmények

A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy súlyosító körülménynek minősüljön az, ha a 3., a 4. vagy az 5. cikkben említett valamely bűncselekményt a 2008/841/IB kerethatározat értelmében vett bünszervezet keretében követik el.

9. cikk

Jogi személyekkel szemben kiszabható szankciók

A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a 6. cikk alapján felelősségre vont jogi személy hatékony, arányos és visszatartó erejű szankciókkal legyen sújtható, amely szankciókba beletartoznak a büntetőjogi vagy nem büntetőjogi jellegű pénzbeli szankciók vagy bírságok, és bele tartozhatnak egyéb szankciók is, mint például:

- a) az állami kedvezményekből vagy támogatásokból való kizárás;
- b) a közbeszerzési eljárásokból való ideiglenes vagy végleges kizárás;

- c) valamely kereskedelmi tevékenység gyakorlásától való ideiglenes vagy végleges eltiltás;
- d) bírósági felügyelet alá helyezés;
- e) bíróság által elrendelt felszámolás;
- f) a bűncselekmény elkövetésére használt létesítmények ideiglenes vagy végleges bezárása.

10. cikk

Befagyasztás és elkobzás

A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket a 3., a 4. és az 5. cikkben említett bűncselekmények elkövetési eszközeinek és az azokból származó jövedelmek befagyasztásának és elkobzásának lehetővé tételéhez. Azok a tagállamok, amelyekre nézve a 2014/42/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv¹ kötelező, e téren az említett irányelvvel összhangban járnak el.

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2014/42/EU irányelve (2014. április 3.) a bűncselekmény elkövetési eszközeinek és az abból származó jövedelemnek az Európai Unión belüli befagyasztásáról és elkobzásáról (HL L 127., 2014.4.29., 39. o.).

11. cikk
Joghatóság

- (1) Minden tagállam megteszi az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy a 3., a 4. és az 5. cikkben említett bűncselekményekre vonatkozóan megállapítsa joghatóságát, ha:
 - a) a bűncselekményt egészben vagy részben a területén követték el; vagy
 - b) az elkövető saját állampolgára.

- (2) Minden tagállam megteszi az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy a 3., a 4. és az 5. cikkben említett bűncselekményekre vonatkozóan megállapítsa joghatóságát, ha az elkövetőre a bűncselekmény elkövetésének időpontjában a személyzeti szabályzat vonatkozik. Minden tagállam dönthet úgy, hogy az e bekezdésben megállapított joghatósági szabályokat nem alkalmazza vagy csak meghatározott esetekben vagy meghatározott feltételek mellett alkalmazza, és erről tájékoztatja a Bizottságot.

- (3) A tagállam tájékoztatja a Bizottságot, amennyiben a következő helyzetek valamelyikének fennállása esetén úgy dönt, hogy kiterjeszti a joghatóságát a 3., a 4. vagy az 5. cikkben említett, a területén kívül elkövetett bűncselekményekre:
 - a) az elkövető szokásos tartózkodási helye a területén van;

- b) a bűncselekményt a területén letelepedett jogi személy javára követték el, vagy
 - c) az elkövető a tagállam tisztviselője, aki hivatalos minőségben jár el.
- (4) Az (1) bekezdés b) pontjában említett esetekben a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy joghatóságuk gyakorlása ne függjön attól a feltételtől, hogy a büntetőeljárás megindítására kizárólag a sértett által a bűncselekmény elkövetésének helyén tett bejelentést, vagy a bűncselekmény elkövetésének helye szerinti állam által tett feljelentést követően kerülhet sor.

12. cikk

Az Unió pénzügyi érdekeit érintő bűncselekmények elévülése

- (1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy olyan elévülési időt állapítsanak meg, amely a 3., a 4. és az 5. cikkben említett bűncselekményekkel kapcsolatos nyomozások, vádemelések, tárgyalások és bírósági határozatok tekintetében elegendő időt biztosít az érintett bűncselekmény elkövetését követően ahhoz, hogy az említett bűncselekményekkel szemben hatékonyan lehessen fellépni.
- (2) A tagállamok a 3., a 4. és az 5. cikkben említett, legalább négy év szabadságvesztéssel járó maximális büntetéssel büntetendő bűncselekmények esetében megteszik a szükséges intézkedéseket annak lehetővé tétele érdekében, hogy az e bűncselekményekkel kapcsolatos nyomozások, vádemelések, tárgyalások lefolytatására és bírósági határozatok meghozatalára az említett bűncselekmények elkövetését követően legalább öt év álljon rendelkezésre.

- (3) A (2) bekezdéstől eltérve a tagállamok öt évnél rövidebb, de három évnél nem rövidebb elévülési időt is megállapíthatnak, feltéve hogy az elévülési idő meghatározott cselekmények esetén megszakítható vagy felfüggeszthető.
- (4) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a 3., a 4. vagy az 5. cikkben említett bűncselekmények kapcsán meghozott jogerős ítéletben:
- a) kiszabott legalább egy évnél hosszabb időtartamú szabadságvesztés-büntetés, vagy
 - b) a legalább négy év szabadságvesztéssel járó maximális büntetéssel büntetendő bűncselekmény esetében kiszabott szabadságvesztés-büntetés
- végrehajtását a jogerős ítélet meghozatalától számított legalább öt évig lehetővé tegyék. Az említett időtartamba beleszámíthat az elévülési időnek a megszakítások vagy felfüggesztések miatti meghosszabbítása is.

13. cikk

Vissza-, illetve megfizettetés

Ez az irányelv nem érinti:

- (1) az uniós szinten a 3. cikk (2) bekezdésének a), b) vagy c) pontjában, illetve a 4. vagy az 5. cikkben említett bűncselekmények elkövetésével összefüggésben jogtalanul kifizetett összegek visszafizettetését;
- (2) a tagállami szinten a 3. cikk (2) bekezdésének d) pontjában, illetve a 4. vagy az 5. cikkben említett bűncselekmények elkövetésével összefüggésben meg nem fizetett hűségdíj megfizettetését.

14. cikk

Kapcsolat az Unió egyéb alkalmazandó jogi aktusaival

Az uniós jogban megállapított közigazgatási intézkedések, szankciók és bírságok – különösen a 2988/95/EK, Euratom rendelet 4. és 5. cikke szerinti szankciók –, illetve az uniós jog szerinti konkrét kötelezettségnek megfelelően elfogadott nemzeti jogszabályok alkalmazása nem érinti ezt az irányelvet. A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelvet végrehajtó nemzeti rendelkezések alapján indított büntetőeljárások ne érintsék indokolatlanul az uniós jogban vagy a nemzeti végrehajtási rendelkezésekben megállapított, a büntetőeljárással nem egyenértékű közigazgatási intézkedések, szankciók és bírságok megfelelő és hatékony alkalmazását.

IV. CÍM

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

15. cikk

A tagállamok és a Bizottság (OLAF), valamint egyéb uniós intézmények, szervek, hivatalok vagy ügynökségek közötti együttműködés

- (1) A határokon átnyúló együttműködésre és kölcsönös bűnügyi jogsegélyre vonatkozó szabályok sérelme nélkül a tagállamok, az Eurojust, az Európai Ügyészség és a Bizottság saját hatáskörük keretében együttműködnek egymással a 3., a 4. és az 5. cikkben említett bűncselekmények elleni küzdelemben. Ennek érdekében a Bizottság és adott esetben az Eurojust technikai és operatív támogatást nyújt, mivel az illetékes nemzeti hatóságoknak szükségük van a nyomozási tevékenységük koordinálásának elősegítésére.

- (2) A tagállamok illetékes hatóságai saját hatáskörük keretében információkat cserélhetnek a Bizottsággal, hogy megkönnyítsék a tények megállapítását, és biztosítsák a 3., a 4. és az 5. cikkben említett bűncselekményekkel szembeni hatékony fellépést. A Bizottság és az illetékes nemzeti hatóságok minden egyes konkrét ügyben figyelembe veszik a bizalmasságra és az adatvédelemre vonatkozó követelményeket. Az információhoz való hozzáférésre vonatkozó nemzeti jogszabályok sérelme nélkül a tagállamok, ha információkat szolgáltatnak a Bizottságnak, konkrét feltételekhez köthetik az információknak a Bizottság, illetve – azok továbbítása esetén – azon másik tagállam általi felhasználását, amelynek azokat továbbították.
- (3) A Számvevőszéknek és a Szerződések alapján létrehozott uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek költségvetésének, valamint az intézmények által kezelt vagy ellenőrzött költségvetéseknek az ellenőrzésével megbízott ellenőröknek az OLAF és bármely egyéb illetékes hatóság tudomására kell hozniuk mindazon tényeket, amelyeket az feladataik ellátása során tártak fel, és amelyek a 3., a 4. vagy az 5. cikkben említett bűncselekménynek minősülhetnek. A tagállamok biztosítják, hogy nemzeti ellenőrző szerveik ugyanígy járjanak el.

16. cikk

Az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló egyezmény felváltása

Ez az irányelv ...[az ezen irányelv elfogadása után két évvel]-ával/-ével az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló, 1995. július 26-i egyezmény, beleértve annak 1996. szeptember 27-i, 1996. november 29-i és 1997. június 19-i jegyzőkönyveit, helyébe lép azon tagállamok tekintetében, amelyekre nézve ez az irányelv kötelező. Azon tagállamok tekintetében, amelyekre nézve ez az irányelv kötelező, az egyezményre való hivatkozásokat az ezen irányelvre való hivatkozásként kell értelmezni.

17. cikk

Átültetés

- (1) A tagállamok ...[az ezen irányelv elfogadása után két évvel]-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul közlik a Bizottsággal. A tagállamok ezeket a rendelkezéseket ... [az ezen irányelv elfogadása után két évvel]-tól/-től kezdődően alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. Azon tagállamok tekintetében, amelyekre nézve ez az irányelv kötelező, az említett rendelkezéseknek olyan értelmű nyilatkozatot is tartalmazniuk kell, hogy a meglévő törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek az ezen irányelvvel felváltott egyezményre való hivatkozásait erre az irányelvre való hivatkozásként kell értelmezni. A hivatkozás módját és a nyilatkozat formáját a tagállamok határozzák meg.

- (2) A tagállamok közlik a Bizottsággal belső joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

18. cikk

Jelentéstétel és értékelés

- (1) A Bizottság ...[az ezen irányelv elfogadása után 4 évvel]-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, amelyben értékeli, hogy a tagállamok milyen mértékben tették meg az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy ezen irányelvnek megfeleljenek.

- (2) Az egyéb uniós jogi aktusokban megállapított jelentéstételi kötelezettségek sérelme nélkül a tagállamok évente megküldik a 3., a 4. és az 5. cikkben említett bűncselekményekre vonatkozó következő statisztikákat a Bizottságnak, ha azok az érintett tagállamban központi szinten elérhetők:
- a) a megindított büntetőeljárások, a megszüntetett eljárások, a felmentéssel végződő eljárások, az elítéléssel végződő eljárások és a folyamatban lévő eljárások száma;
 - b) a büntetőeljárást követően vissza-, illetve megfizetett összegek és a becsült kár.
- (3) A Bizottság ...[az ezen irányelv elfogadása után 7 évvel]-ig – figyelembe véve az (1) bekezdés alapján benyújtott jelentéseket és a (2) bekezdés alapján benyújtott tagállami statisztikákat – jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, amelyben értékeli az ezen irányelvet átültető nemzeti jognak az Unió pénzügyi érdekeit érintő csalás megakadályozása terén kifejtett hatását.
- (4) A Bizottság ...[az ezen irányelv elfogadása után 5 évvel] -ig a tagállamok által a (2) bekezdés alapján benyújtott statisztikák alapján jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, megvizsgálva, hogy az Unió pénzügyi érdekei védelmének megerősítését célzó általános célkitűzés fényében
- a) a 2. cikk (2) bekezdésében megjelölt küszöbérték megfelelő-e;
 - b) a 12. cikkben említett, elévülésre vonatkozó rendelkezések kellően hatékonyak-e;

- c) ez az irányelv eredményesen kezeli-e a közbeszerzési csalás eseteit.
- (5) A (3) és a (4) bekezdésben említett jelentést szükség esetén jogalkotási javaslat kíséri, mely a közbeszerzési csalásra vonatkozó különös rendelkezést is tartalmazhat.

19. cikk
Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

20. cikk
Címzettek

Ennek az irányelvnek a Szerződéseknek megfelelően a tagállamok a címzettjei.

Kelt ...,

az Európai Parlament részéről
az elnök

a Tanács részéről
az elnök
